

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Tryphone martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

SANCTI MARTYRIS TRYPHONIS VITA,

Authore Simeone Metaphraſte.

V M Dominus & Deus & Seruator noſter Ieſus Chriſtus, 1. FEBRUAR.
poſtquam Deus & homo ad homines adueniſſet, & tertio
dic à mortuis ſurrexiſſet, & ad patrē cum gloria eſſet aſſum-
ptus, in diſcipulos effudit ſpiritum ſanctum, & eos diuina Acto, 2.
cognitione impleuit & virtute, ex eius plenitudine accepit
vniuerſa terra, & omnes homines fuerunt participes doni,
quod ex eo emanabat: & liberati quidem ſunt à tenebris
ignorantiæ & cultus ſimulacrorum: veræ autem luci Dei Mundus ad
Deum con-
uerſitur per
Apoſtolos.
cognitionis euasere familiares. Nam cum non ſecus ac di-
uina & luce micantia fulgura, per omnes fines percurrētes,
& non paruum adherentes illuminationem, egreſſi eſſent

Apoſtoli, eorum qui videbāt, illuſtratos oculos, ne momento quidem temporis ſi-
uerunt ſedere in tenebris. Alius autem aliam orbis partem ſortiti, cum omnem gen-
tem, regionem & ciuitatem ſibi diſtribuiffent, eis iniecerunt veram ſcintillam veritatis.
Quæ paulatim per eos, qui apti erant, accenſa, in claram & ſublimem euasit faciem.

Hoc principium cum accepiffet fides, ad tantum proceſſit ſplendorem, vt conſum-
ptis profundis tenebris ignorantia, in diuinæ lucis ſtatum omnia tranſmutauerit. Huius
poſt Apoſtolos cauſa & authores fuere diuini martyres: qui cum veluti ſemen lucis ab
eis accepiffent, deinde tanquam violentis ventis traditi tentatoribus, id non ſolum non Martyres
orbem totū
illuſtrant.
extinxerunt illatis iniurijs, ſed etiam varijs tormentis effecti clariores, ipſi quidem tan-
quam lucida ſidera, decetero ſunt collocati in cæli firmamento, quod percipitur intel-
ligentia. Illinc autem clariffimè refulgentes, terræ vniuerſe lucem præbent. Ex his vnus
eſt etiam beatus Tryphon, qui à diuinis & in quas non cadit interitus, delicijs nomen
ſortitus, frugiferum germen horti deliciarum. Qui è Phrygia quidem primū fuit edi-
tus, vico verò Campſade, qui eſt vicinus ciuitati Apameæ. A pijs autem parentibus or- Tryphonis
patria.
tus magis pius filius, ab ineunte ætate viſus eſt Deo aded eſſe gratus, vt iudicatus ſit ido-
neus ad miniſtrandas operationes ſpiritūs. Quamobrem varij quidem morbi fugiebant Claret mi-
raculis,
à corporibus: demoniorum verò vniuerſa hominibus infeſta natura, ſolo nomine Try-
phonis flagellata, vel potiùs vſta virtute eius, qui in eo erat, ſpiritūs, fugabatur quidem
ab hominibus, abigebatur autem in intima deſerti penetralia. Atque omnia quidem re-
cenſere miracula, quæ ab eo facta ſunt, non eſt præſentis temporis. Cum vnus autem in
præſentia fecero mentionem, per quod gratia, quæ in eo erat, virtus poſſit eſſe euident,
ad martyrium præclari athletæ me conferam.

Anno 225. poſt Auguſti mortem, Gordianus accipit ſceptra Romani imperij, vir qui-
dem gentilis religione, ſed Chriſtianis non aded grauis. Non enim is, ſicut reliqui, mo-
uit perſecutionem aduerſus Chriſtianos. Ei naſcitur vnica filia, corporis quidem ſpecie
& pulchritudine inſignis, ingenio autem & intelligentia foeminas, quæ erant ſuo tem-
pore, ſuperans: neque vlli cedebat in doctrina literarum. Quocirca magnoperè contem-
debant parentes, vt eam integram & illęſam conſeruarent. Primos verò ciuitatis, qui
eam ambiebant, magna vrebant æmulatio: ipſa autem in munitis locis clauſa, diligenter
& tutò cuſtodiebatur. Vt verò à ciuitate Romanorū ſanctus cognofceretur Tryphon,
vel potiùs vt Chriſtus in eo laudaretur, repente execrandum demonium dictam Cęſa- Filia Gor-
diani Au-
guſti arri-
pitur à dæ-
mone.
ris filiam inuadens, eam impudenter vexabat, affiduè diſcerpebat, in aquam & ignem
proijciebat, & omni ratione eius vitæ inſidiabatur. Atque dubitabant quidem omnes ſa-
pientes, hærebantque & manebant planè attoniti medici, videntes affectionem eſſe mi-
ſerabilem, non valentes autem ei omninò opem ferre. Animo verò anxius erat pater, af-
fectioni nuſquam vllum inueniens auxilium: triſtis erat, egrè ferebat, tabeſcebat, donè
ipſe malus ſpiritus, maiori ſcilicet poteſtate coactus, ſuum inuocabat expulſorem: ſu-
um quidem percufforem, puellæ autem, quæ ab eo vexabatur, appellabat curatorem.
Niſi, inquit, acceſſerit Tryphon, puellam non ceſſabo terrere: ab ea non recedam, niſi
videro adueniſſe Tryphonem.

Protinùs ergò iuſſis excuntibus Imperatorijs, miſſiſque frequentibus literis, vni-
uerſo autem orbe terræ ferè percuſſo ad inquirendum Tryphonem: & multis quidem
mul-

multis è locis emissis ad eos euocados, qui hoc appellarentur nomine, nihil autem valentibus efficere, peruenit etiam ad partes Phrygiæ hæc inquisitio. Significatur deinde is, qui queritur, agere in vico Campsæ: inuenitur propter paludem lacus, qui est situs prope eum locum, anserum curam gerens. Confessus autem is, qui querebatur, se esse Tryphonem, statim quidem transmittitur per eos, qui ipsum inuenerunt, ad Præfectos Pompeianū & Potestatum. Ipsi verò cum eum equis publicis protinus imposuissent, Romam transmiserunt ad Imperatorem. Atque ille quidem iter rectè confecit: agebat autem tunc ferè ætatis annū decimumseptimum. Malignus verò spiritus cum eius sensisset aduentum, tunc grauius vexabat, & per puellam efferuescebat: & sepe ciulans clamabat se non posse amplius eius corpore vti habitaculo: propè enim adesse, qui potenti manu eum expellat. Adhuc enim, inquit, tres dies, & accedit Tryphon, qui in nos accipit potestatem. Cum sic multum clamasset, & eam discerpisset, exijt.

Tertio verò die ab excessu dæmonis, Romam quidem venit sanctus, adducitur autem repente ad Gordianum. Quem cum lubenter excepisset, agnouit eum esse, qui Gordianam suam filiam curauerat, ex aduentu coniciens præfixum terminum trium dierum. Vt res verò esset certior & euidentior, rogabat vt dæmonem oculis videndum produceret, & eum interrogaret. Sex itaque dies ieiunio & intensis ad Dominum nostrum Iesum Christum vir sanctus vacans precibus, illucescente septimo, iam desuper maiorem & validiorem aduersus dæmones consequitur potestatem. Nam cum nox quidem procul abesset, sol autem suis radijs in terra subrideret, aderat quidem Imperator, aderant omnes satellites & qui eius parebant imperio, ab eo petentes, vt viderent aliquid admirabile. Diuinus autem Tryphon cum esset plenus diuino spiritu, in ipso verò immundum quoquè illum spiritum intueretur intelligentia: Tibi dico, inquit, in nomine Iesu Christi, appare ijs, qui adsunt, & eis ostende tuam turpitudinem & imbecillitatem. Simulatquè autem hoc dixisset, eccè tanquam canis ad spectu deformis, niger colore, oculos habens tanquam ignè emittentes, & caput humi defixum, coram omnibus apparuit.

Cui, qui precatus fuerat, Dei seruus Dic, inquit, execrande, quis te misit? Quis permisit, vt hanc inuaderes adolescentulam? & quomodo cum sis talis, nempe tenebrosus & imbecillus, & plenus omni probro & dedecore, adè audes contemptui habere & vexare, quod factum est ad Dei imaginem? Dæmon autem respondens, Mittor, inquit, à meo patre. Dicebat verò esse sibi patrem, authorem & causam malorum, qui etiam appellatur satan, & ab eo iussum esse hanc puellam torquere. Et quænam est ei potestas, rursus dicit Tryphon: malitiæ, inquam, principi aduersus figmentum, quod constituit omnipotens bonitas & munijt sancto spiritu? Ille autem canis, etiamsi nollet, diuina tamen quadam operatione vera respondit omnibus audientibus: Nos nullam habemus potestatem in eos, qui sunt pij in Deum omnipotentem, & in eius Christum, pro quo Petrus & Paulus hîc præclarum suscepere martyrium. Eos verò reuerentes fugeremus, nisi nobis esset permillum alicui extrinsecus leuem aliquam adferre tentationem. In eos autem omninò vires nobis vigent, & in eos tyrannidem obtinemus, qui suo animi proposito sectantur opera, quæ sunt nobis grata. Maxime verò grata nobis opera sunt, cultus simulacrorum, blasphemia, adulterium, veneficium, inuidia, cædes, superbia. Per hæc enim & quæ ea consequuntur, homines sua sponte nobis effecti familiares, suis factis tanquam laqueis implicantur: & ab eius quidem, qui ipsos fecit, alienantur bonitate: illaqueantur autè nostris maleficijs. Cum hæc ab eo dicerentur, Imperator & omnes qui aderant, his auditis, repleti sunt horrore & admiratione. Et multi quidem ex infidelibus, Christo statim crediderunt: fideles autem stabiliti & testimonio inimici magis confirmati, regi gloriæ laudem emiserunt & gloriam. Increpatus verò ille immundus & sceleratus dæmon, protinus euanuit ex oculis.

Cæsar autè hoc beneficio affectus, & valde eam admiratus, cum plurimis donis & honoribus beatum Tryphonem esset profecutus, cura suorum Præfectorum eum suis restituit. Atque quæcunque quidem ex his ad eum redierunt, in via distribuit pauperibus: ipse verò cum domū venisset, consueta fidei sequens opera, & vacans beneficio afficientis ijs, qui laborabant, erectam solum habebat mentem ad brauium supernæ vocationis. Cum autem deceisset Gordianus, Philippusque execrandus & impius ei successisset in imperio, & ipse quoquè citò fuisset interfectus in bello aduersus Troglodytas, Decius

Ieiunio & precibus obtinet maiorem aduersus dæmones potestatem.

Dæmon apparet.

In quos obtinere vires satan.

Decius post eum renunciatur, vir crudelis & animo impudens, & feruens quidem furore circa simulacra: rabie autem intolerabili ab inhabitare in ipso demone motus aduersus eos, qui nolebant eis sacrificare. Fuit verò hoc graue bellum aduersus Christianos. Non enim parabantur arma aduersus alienigenas, non tela & lanceæ, non rhomphæa & gladius vibrabantur aduersus eos, qui faciebant iniuriã: sed rotæ & catapultæ, vnguesq; ferrei & pectines, & omne genus suppliciorum comparabatur aduersus innocentes. Vnum autem in eos crimen intendebatur, nempe in Deum sanctitas. Cùm ergò illic multa erumperet confusio, dicebat se videre, veluti quodam, quod intelligentia percipitur, ventilabro purgari arcam Domini. Quicumque enim leuitate mentis & stramineis cogitationibus, verbum fidei videbatur suscepisse, ij perindè ac vi ventorum ventiliati tentationibus, reseruabantur igni, qui non extinguitur. Qui autem recta sententia & animo stabili adhærebant veritati, ij iniurijs & afflictionibus inflammati, cùm suæ fidei probationem Deo & hominibus ostendissent, in horrea cælestia, tanquàm purum frumentum, recondebantur.

Deciana p.
secutio.

Crimē Chri-
stianorum.

Cùm hæc sic fierent, & vehementer vrgeret persecutio, defertur Tryphon ad Præfectum Orientis, Aquilinus autem tunc gerebat Præfecti magistratum. Ad eum ergò defertur, quòd vir quidam Apameensis, genere non ignobilis, doctrina excultus, arte medicus, Augustos valdè despicit: & magnos quidem deos subsannat, Christum autem solum Deum annunciat, & ea ratione fieri, vt multi decipiantur à verborum eius magnificentia. Statim ergò emisit literas & edicta cum minis vehementibus ad loci illius magistratus, vt eum, qui quærebatur, maxima celeritate ad eum adduceret. Fieri verò non poterat, vt præclara fidei lucerna in sordido loco lucens lateret. Cùm ergò audiisset se queri à persecutoribus, non recedit in solitudines, non densos & incultos obit montes: sed cùm precibus & orationibus se in Christo munisset, alacri animo accedit ad eos, qui querebant, & ad Aquilinum cum magno gaudio & prompto animi studio, qui tunc agebat Niceæ, statim mittitur per milites cohortis. Cùm ergò ei statim excelsum erectum fuisset tribunal, honesteq; & decorè eum circumsteterent satellites, dixit Pompeianus seriniarius maximi ordinis: Qui Apamea à Frontone legato ad vestram missus est magnificentiam, adest ad purissimū tribunal vestrae potestatis. Aquilinus Præfectus dixit: Qui adest, primū dicat nomen, patriam, fortunam, deindè religionem. Dixit S. Tryphon: Mihi nomen est Tryphon: Patria, vicus Campsades, vicinus ciuitati Apameæ. Fortuna autem apud nos nec est, nec dicitur, qui Dei providentia, serieque & ordine ineffabili sapientiæ omnia fieri credimus: non autem à fortuito, & qui fit præter rationem, concursu astrorū & à casu statuimus pendere ortum hominis. Sum verò liber moribus & vitæ educatione, vni soli Christo seruens. Christus enim est mihi religio, Christus mihi gloria, & corona gloriationis.

Tryphonis
nomen des-
fertur.

Sistitur co-
ram pfecto.

Præclara ei-
us confessio.

Dixit Præfectus: Existimo te in hodiernum vsque diem nondum cognouisse iussum Augusti, qui iussit quenuis hominem, qui hoc nomine se iactat, & ad deos colendos est durus, tradi morti violentæ. & te remoue à tali deceptione, nè igni tradaris. Dixit sanctus Tryphon: Vtinam mihi liceat & igne & omnibus tormentis consumi pro nomine Iesu Christi Domini mei & Dei. Dixit Præfectus: O Tryphon, suadeo vt dijs sacrifices. Video enim præter ætatem corporis, te quoquè perfectum sensum animi ostendere, nec per deos volo te malè mori. Dixit sanctus Tryphon: Perfectum habeo sensum, si Deo meo perfectam obtulero confessionē, & pulchrum depositum, nempe in ipsum fidem, eam non negando conseruans, me ab omni reprehensione vacuum & integrum sacrificium obtulero Christo, qui fuit pro me sacrificatus. Dixit Præfectus: Igni tradam tuum corpus, & acerbissimis supplicijs consumam tuam animam. Dixit sanctus Tryphon: Mihi minaris ignem, qui extinguitur, & simul deletur cum ea quæ accendit materia, cuius finis est cinis. Ego autem eum, qui non potest extingui, & est æternus, contra minor impijs. Recede, inquã, à rebus vanis, & cognosce eum, qui est verè Deus: nè, si fortè illius ignis feceris periculum, te malorum pœniteat. Hæc cùm audisset Aquilinus, & ira fuisset percitus, iubet eum suspensum cædi.

Contemnit
supplicia
omnia.

Cùm primū ergò prolata fuisset sententia, beatus Tryphon cū vestem exuisset, & venerandum illud & pulchrum corpus prompto & alacri animo tradidisset licitoribus, in ligno suspenditur, & manibus ponè circumactis vincitur. Cùm ipse autem tribus horis cederetur, & animum quidem firmum & stabilem & inuulnerabilem Christo

Tribus ho-
ris caditur.
sto

sto ostenderet, silentio verò plagas tanquàm alio patiente sustineret, dicit Præfectus Aquilinus: Pœniteat te, ô Tryphon, huius importunæ amentia, & profitere te dijs esse sacrificaturum. Nemo enim resistit edicto Imperatoris, qui non acerbè & violenter ex hac vita excesserit. Dixit sanctus Tryphon: Ego quoquè tibi dico: Nemo qui regem cœlestem Christum negavit, vitam æternam consequetur: sed transmittitur ad ignè æternum, & qui non potest extingui. Dixit Præfectus: Rex cœlestis non est alius nisi magnus Iupiter, Saturni & Rheæ filius. Is est pater hominumque deùmque: cui qui non paruerint, minimè possunt viuere. Cui tu quoquè debes parère, vt dignus cœsaris vita iucundissima. Dixit sanctus Tryphon: Similes fiant Ioui deo tuo, qui cum pro deo colunt, & omnes qui confidunt in eo. Quem dicunt quidem primùm fuisse præstigiatores hominem & sceleratum ac perniciosum, patremque cuiusuis nefariæ actionis & impietatis. Post eius autem decessum, aureas & argenteas statuas ei erigentes, qui fecerunt similia opera dedecoris, deum pronuciârunt, suæ libidinis & intemperantiæ afferentes exuflationem, quòd is in deos sit relatus. Idem modus cernitur etiam in alijs, qui falsò vocantur dii. Sic vos falsam multis retrò seculis datam sequentes traditionem, inanità materiæ & surdæ cultum impiè tribuitis, Deū viuum negligentes, qui cœlum firmavit, terram super aquas stabilijt, aërem effudit: & cum rebus omnibus creatis formam dedisset, hominem dominum in ipsis postea formatum cõstituit. Cuius decepti à maligno serpente, & innumerabilibus tracti erroribus & exitijs, Deus Verbum miserus, homo fieri voluit, & nobis simili forma suscepta, in ea in crucem actus & sepultus, cum tertio die resurrexisset, & in cœlis esset assumptus, sedet ad dexteram maiestatis in excelsis, donec quæcunque res est creata, eum agnoscat: & sic è cœlis cum diuina virtute & gloria apparens, reddet vniciuique conuenienter suis actionibus. Hic est Deus deorum, rex regum, & iudex viuorum & mortuorum. Qui autem à vobis dii existimantur, sunt æterni ignis fomites cum ijs, qui ipsos colunt.

Gene. 1.
Gene. 3.

Hęc cum diceret beatus Tryphon, Aquilinus summo furore percitus, eum quidem iubet de ligno deponi, se autem sequi vincitum, exeuntem ad venationem. Licebat ergò videre acerbissimum tormentum infligi martyri. Nam plantæ pedum eius dirumpabantur, quæ non solum nudæ obijciebantur frigori hyemis intolerabili, sed etiam conculebantur equorum pedibus: carnes autem ei dilaceratæ, per terram dispergebantur. Martyr verò semper ad Dominum intuens, dum in eo foueretur & recreatur, non ægrè ferebat dolorè, psallens: Perfice Domine gressus meos in semitis tuis, vt nõ commoueantur gressus mei. Et rursus: Gressus meos dirige secundum eloquium tuum, & non dominetur mei omnis iniquitas: & quæ deinceps sequuntur. Præter hęc emittebat etiam voces primi martyris, dicens: Domine, nõ statuas eis hoc peccatum. Cum à venatione autem serò redijissent, dicit Aquilinus accersito martyre: Nuncne tadem, ô miser, tibi persuasisti sapièti vt ratiocinatione & dijs sacrificare, an adhuc pristina teneris insania? Dicit sanctus Tryphon: Cum rationis expertis insaniæ & imprudentiæ sis ipse plenus, à diaboli offusa tibi temulentia nõ potes respiscere, & adorare creatorem vniuersorum. Ego autem sapienti vt ratiocinatione, non recedens ab ea, quæ dat salutem, veritate. Dicit Aquilinus Præfectus: Nunc redeat in carcerem, & reseruetur ad alteram examinationem. Fortè cum fuerit solus, se admonebit, vt desistat ab hac mala persuasione. Cum sic dixisset, ad finitimas regiones est profectus.

Acerbissimū S. Tryphonis supplicium.

Psalm. 16.
Psalm. 118.

Acto. 7.

Cum autem aliquot dies intercessissent, veniens rursus Niceam, & sedēs in tribunalis, sistendum curauit sanctum Tryphonem, & dixit: Num te prolixitas temporis admonuit, vt pareas Imperatoribus & supplex procidas dijs seruatoribus? Cui dixit sanctus martyr: Deus meus & Dominus Iesus Christus, cui pura mente seruiō, admonēs admonuit & cõfirmavit, vt immutabilem & immobilem in eum fidem teneam. Quam obrem eum solum vt verum regem & Deum attendo: tuam autem infelicitatem & tui Imperatoris despicio arrogantiam, & eorum, quæ à vobis coluntur, auersor vanitatem. Dixit iudex: Acutis clauis eius pedes perforate, & verberatum per mediam ciuitatem exigit. Cum diu autem ageretur sanctus, & sanguis dispergeretur, & labores intenderentur, & temporis asperitas exhiberet molestiam, (erat enim vigor hyemis) inflexibilis & inuictus mansit cogitatione. Nam ante se Christum præuidens, & considerans beatitudinem, quæ sanctis est reposita, perindè ac si essent roantes imbris stillæ, sustinuit vel niuedentiora supplicia.

Noua supplicia adhibentur.

His

His autem valde obstupescit Aquilinus, Quousquē, inquit, o Tryphon, non senties tormenta? Quousquē te non tanget dolorum acerbitas? Sanctus verò Tryphon respondit: Quousquē tu nō intelliges virtutem Christi, quæ in me manet? Quousquē non defines tentare spiritum sanctum? Miser, nondū sensisti inuictam esse Christi potentiam? Tunc ira repletus impius, iubet eum circumactis vlnis verberari virgis, deindē eius lateribus adhiberi faces ignis. Cū ergo cum magna vehementia hæc ei infligerentur tormenta, diuinus quidam splendor cum repenti illustrans & circumfulgens, diuinamq; & omni ex parte pulchram coronam florentem gemmis præbens, stupore quidem afficit eos, qui de ipso habebant quæstionem, (qui quidem putabant eum torqueri) cū hoc magnum & quod naturam lōgē superat, vidissent miraculum: & effecit, vt præ stupore ij in terram caderent. Christi autem martyr, à superis aduenisse expertus defensionem, impletus fiducia & exultatione, Deo confitebatur, dicens: Domine, ago tibi gratias, quòd non reliquisti me in manibus inimicorum: sed obumbrasti super caput meum in die belli, & dedisti mihi protectionem salutis, & dextera tua suscepit me. Et nunc Domine, rogo te, ad sis mihi perpetuò, confirmans & defendens, & dignare me perfectè & sine vlla offensione decertare hoc pulchrum certamen confessionis, vt etiam corona iustitiæ dignus habear cum omnibus, qui tuum nomen sanctum dilexerunt: Quoniam solus glorificatus in secula, Amen.

Flagellatur
& adunatur.

Rursus autem execrandus ille iudex accersens athletam, & veluti adulari præ se ferens: Sacrifica, dicebat, o Tryphon, magno Ioui, & adora imaginem Cæsaris, & ego te dimittam maximis honoribus affectum & muneribus. Sanctus Tryphon subridēs, dixit: Si illum ipsum Augustum despexi, & à ratione aliena eius iussa respui, inanimam eius imaginem, humana arte & coloribus formatam, adorabo? Absit. De Ioue verò & alijs tuis, qui falso nomine dicuntur dii, interroga eos, qui inter vos se iactant de sapientia, qui quod ex ijs, quæ de ijs dicuntur fabulis, ijs qui sapiunt, apparet turpe, conantur effugere, Iouem quidem dicunt æthera, Iunonem autem aërem, & Cererem terram, & Neptunum quidem mare, Apollinem verò solem, & lunam Dianam nominarunt. Idem mihi videntur Mercurium quidem orationem, Martem autem iram, & Venerem cupiditatem dicere per allegoriam. Et sic vnamquanq; mundi partem, quinetiam ipsos animæ habitus simulacra constituentes, & vniuersorū quidem opificem insanè relinquentes, rem autem creatam magis quàm creatorem colentes, nō solum ipsi à recta sententia excidentes, ad animæ interitum ferimini præcipites, sed nos etiam contenditis attrahere, vt simus participes eiusdem barathri & exitij: sed prædam dolosi minimè assequimini, nec eos qui verè sperauerunt in solum Deum fortem & viuum, à recta mente abducentes, vana simulacra attèdere persuadebitis. Admiratus est, hæc verba audiēs Aquilinus: valde magna autem repletus acerbitate, cum rursus cedi, & per omnem contumeliam flagris iussit verberari: Vt, inquit, consumatur animæ eius arrogantia. Cū is verò cedere tur, & per omnem contumeliam flagris verberaretur, eadem erat ei stabilitas. Quo magis autē remittebatur robur corporis plagis intolerabilibus, eo magis cordis confirmata constantia, præclariorem ostendebat fortitudinem.

Blanditiis
tyrannus
adhibet.

Cædit fla-
gris valde
contume-
liosè.

Cū ergo vidisset Præfectus se ea aggredi, quæ fieri non poterant, sic tulit sententiam: Tryphon Apameensis, qui repugnauit iussui Imperatoris, neque dijs voluit sacrificare, post multa inflicta tormenta, capite luat poenas. Statim ergo milites cū eū eduxissent è ciuitate, adducunt in locum, in quo illud venerandum & Deo charissimum caput volebant amputare. Sanctus autem martyr stans ad Orientem, vocem suam extulit, & sic orauit: Domine Deus deorum, rex regum, sancte sanctorum, ago tibi gratias, quòd me dignum censueris, qui hoc certamen peragerem citra reprehensionem: & nunc rogo te, nè me tangat improba & insidiosa manus inimici, neque me trahat ad profundum interitūs, sed per sanctos angelos magnificæ tuæ gloriæ, in dilecta tabernacula & in desiderabilem & immaculatam tuam introducens hereditatem, suscipe in pace animam. Omnibus autem qui tui famuli meminerint, & in meam gratiam tibi sacrificia offerre voluerint, attende ex venerando tuo habitaculo, ex celo sancto tuo, copiosa & ab interitu aliena eis contrà remittens beneficia: Quoniam es solus bonus, & largitor bonorum in secula seculorum.

Capite da-
manatur.

Hæc cū orasset athleta, & Deum adorasset, antequàm feriretur gladio, tradidit animam. Qui autem Niceam cōcurrerant fratres, mundis sindonibus & varijs aromatis

Feliciter
exit è cor-
pore.

Z z z

sancti

sancti martyris venerandas ad sepeliendum componentes reliquias, volebant quidem eas recondere, vt essent custodes suæ ciuitatis: Sanctus verò apparens in somnis, iussit eas transferre in suum vicum, nempe Campsadem, quod etiã fecerunt. Sic beatus Tryphon à teneris vnguiculis Deo consecratus, cum multos quidem ad Christi fidem adduxisset, multos autem morbos hominum curasset: plurima verò post hæc tormentorum & suppliciorum genera pro veritate pertulisset, redimitus fuit corona incorruptionis: Ad gloriam patris & filij & spiritus sancti, Nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

AMPHILOCHII EPISCOPI ICONII HOMILIA
IN PURIFICATIONEM DEI GENITRICIS MARIAE,
in Annam Prophetissam, & Simeonem.

2. FEBRUAR.
Vide Vir-
ginitatis
commen-
dationem
egregiam.

Gen. 3.

Vlti quidem non vulgares, sed viri summi atque præstantes, Virginitatem admiratione magna prosequuntur: idque non immeritò faciunt, cum verè sit admirabilis, vt angelorum naturæ cognata; & eundem cursum sibi proponens, quem & naturæ illæ incorporeæ propositum habent; Ecclesiæ sanctæ lampadem gestans, vt mundum superans; vt a seculis & perturbationes carnis conculcans; vt appetitum refrenans; vt cum Eua non communicans; vt à dolore ac tristitia liberata, vt castitati adherens, vt à gemitibus redempta; quippe quæ condemnationis sententiam non admittit, quæ ait: In dolore paries filios; & conuersio tua ad virum: & sub viri potestate eris. Verè igitur Virginitas ipsa est admirabilis; vt possessio quædam à seruitute libera, vt germen nunquam exarscens; sed semper virens ac florens; vt vitæ institutio insignis, vt exercitationis & vitæ laudabilis ornamentum, vt humano habitu superior, vt corporeis affectibus pura; vt deniquè vnà cum sponso Christo in thalamum regni cælestis ingrediens. Virginitatis igitur multiplex gloria talis tantaque est; cui hæc & his similia conueniunt.

Vide etiã
matrimo-
nij & nu-
ptiarum
conium.

Esa. 8.

At Nuptiæ honoratæ etiam sunt, & quouis terrestri dono superiores; fecundæ arboris similitudinem præ se ferentes. Est enim coniugium ipsum tanquam planta quædam pulcherrima, ex qua Virginitas ipsa nascitur; & rationalia animataque germina producuntur. Est inquam, coniugium ipsum benedictio illa, qua mundus creuit, & generis instauratio facta est: per ipsum enim natura humana reparata fuit: quam cum Dominus suscepisset; diuinam imaginem renouauit. Tale deniquè coniugium est, vt vniuersum genus humanum contineat; & cum illo versetur; ita vt liberè possit dicere; Ecce ego & pueri, quos dedit mihi Deus. Cum ergò tam eximium sit coniugium; quid Virginitas erit, coniugij flos? Non enim ex alia re; quam ex coniugio Virginitas gignitur.

Luc. 2.

Hæc autem cum dicimus, inter Virginitatem & Nuptias contentiõnem aut pugnam non introducimus; sed vtriusque bona, vt par est, admiramur; quandoquidem tam coniugij, quam Virginitatis curam habet Dominus ipse; qui non alterum alteri, tanquam in trutina, opponit; sed facit, vt in vtraque parte Dei timor adsit. Nam si pietas absit & Dei timor; neque Virginitas ipsa veneranda; neque Nuptiæ sunt honoratæ. Hæc antequam Euagelicæ lectionis explanationem aggrediamur, dixisse volui; propter id, quod in lege quidem scriptum, sed gratiæ tempore confirmatũ est, ab vniuersis expectatum; sed in solo Domino completum est. Dico primogenitum fructum illum Mariæ Virginis. Audisti enim Euagelistam paulò antè dicentem; Postquam consummati sunt dies octo, vt circumcideretur puer, vocatum est nomen eius Iesus; quod vocatum est ab angelo, priusquam in vtero conciperetur. Et postquam impleti sunt dies purgationis eius, tulerunt illum in Hierusalem, vt sisterent eum Domino; sicut scriptum est in lege Domini: Quia omne masculinum adaperiens vuluam, sanctum Domino vocabitur.

Exod. 3.
Num. 8.

Audisti sine coniugij benedictionem? Id communiter quidem dictum est de omnibus; sed in solo Domino perfectum. Quod enim scriptura dicit; Omne masculinum adaperiens vuluam, sanctum Domino vocabitur; ad solum Dominum Iesum refertur, non ad alium.